

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/54/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6413211619
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6413211619.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci navrhovateľky F. C., narodenej XX. XX. XXXX, bytom N. A. M., A. T. XXX/XX, právne zastúpenej JUDr. Ivom Osvaldom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Zvolen, Trhová 1, proti odporcovi G.. P. C., narodenému XX. XX. XXXX, bytom XXX XX M. A. M., T. N. XXX, právne zastúpenému JUDr. Viktorom Šurkom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Žiar nad Hronom, SNP 120, v konaní o určenie výživného na manželku, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18C/37/2013-48 zo dňa 18. 10. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 167,78 € k rukám JUDr. Iva Osvalda, advokáta, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi prispievať na výživu navrhovateľky - manželky sumou 100,00 € mesačne vopred vždy do 20. dňa v mesiaci počnúc dňom 09.09.2013 k rukám navrhovateľky. Zameškané výživné za obdobie od 09.09.2013 do 18.10.2013 spolu vo výške 130,00 € umožnil odporcovi splácať po 20,00 € spolu s bežným výživným až do úplného vyrovnania dlhu, a to počnúc dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšku návrh navrhovateľky zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že účastníci konania sú manželmi. Napriek tomu, od konca augusta roku 2013 nevedú spoločnú domácnosť, navrhovateľka sa v tom čase odsťahovala od odporcu a žije v prenajatom byte. Zároveň navrhovateľka od uvedenej doby poskytuje osobnú starostlivosť o maloleté dieťa, voči ktorému má vyživovaciu povinnosť odporca, ktorú si dobrovoľne plní, pričom jej výška v tom čase nebola určená. Konštatoval, že životná úroveň oboch manželov nie je rovnaká nakoľko navrhovateľka je na rodičovskej dovolenke, žije sama s maloletými deťmi a zabezpečuje starostlivosť o ne, ako aj o domácnosť, v dôsledku čoho si z objektívnych príčin nemôže zvýšiť svoju životnú úroveň sama. Naopak, odporca má pravidelný mesačný príjem z titulu pracovnej činnosti, ktorý presahuje príjem navrhovateľky. Na základe týchto skutočností určil súd vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľke v rozsahu 100 € mesačne, keď súčasne prihliadol aj na dĺžku trvania vyživovacej povinnosti odporcu a skutočnosť, že odporca poskytol navrhovateľke plnenie v rozsahu 270 € za byt, ktorý si prenajala. Takto ustálené výživné považoval okresný súd za primerané pomerom a možnostiam účastníkov konania a vo zvyšku návrh navrhovateľky zamietol. Návrh

navrhovateľky bol zamietnutý aj za obdobie od 01. 09. 2013 do 09. 09. 2013, nakoľko v zmysle ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine okresný súd priznal navrhovateľke výživné len odo dňa podania návrhu, teda od 01. 09. 2013.

Na zameškané výživné za obdobie od 09. 09. 2013 do 18. 10. 2013 (deň rozhodnutia okresného súdu), spolu vo výške 130 € umožnil odporcovi splácať v mesačných splátkach po 20 € spolu s bežným výživným.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p. s odôvodnením, že ani jeden z účastníkov nebol úspešný v celom rozsahu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie odporca. Uviedol : „že na takéto rozhodnutie neexistuje žiadny právny dôvod.“ Konštatoval, že výsledky dokazovania neposkytujú dostatočný podklad pre rozhodnutie prvostupňového súdu, nakoľko okresný súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Spochybnil súpis mesačných výdavkov doložených navrhovateľkou a poukázal na to, že odporca poskytoval navrhovateľke od jej odchodu zo spoločnej domácnosti výživné na maloletú D.. Taktiež namietal, že sa v konaní súd nezaoberal jeho schopnosťami, možnosťami a majetkovými pomermi. Zdôraznil, že má pravidelné mesačné výdavky vo výške 1.050 €, ktorú skutočnosť súd nevzal do úvahy. Keďže rozhodnutie prvostupňového súdu nepovažoval ani za dostatočne odôvodnené, vrátane rozhodnutia o náhrade trov konania navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľka k odvolaniu odporcu v písomnom vyjadrení uviedla, že návrh podala dôvodne, nakoľko v čase podania návrhu boli účastníci konania manželmi a napriek tomu došlo k oddeleniu ich spolužitia, v ktorom pretrvávali nezhody. Zdôraznila, že je v súčasnej dobe na materskej dovolenke a žije len z rodičovského príspevku, ktorý musí pokrývať tak jej mesačné výdavky, ako aj výdavky na maloletú dcéru. Keďže nevlastní žiaden iný majetok a nemá žiaden iný príjem a odporca jej žiadnym spôsobom neprispieval na domácnosť, podala predmetný návrh v zmysle ust. § 71 ods. 1 Zákona o rodine v spojení s ust. § 75 ods. 1. Práve z tohto ustanovenia vyplýva právny dôvod okresného súdu vo veci rozhodnúť a vzhľadom na nepomer životnej úrovne účastníkov konania má za to, že okresný súd vo veci rozhodol vecne správne, pretože jej príjem pozostáva len z materského príspevku, pričom odporca vykonáva pracovnú činnosť a dosahuje príjem vo výške 1.124,17 €. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Podľa § 71 ods. 1 Zákona o rodine manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

Z vyššie uvedeného ustanovenia vyplýva, že vyživovacia povinnosť vzniká medzi manželmi uzavretím manželstva a k jej vzniku sa nevyžaduje žiadne rozhodnutie súdu, nakoľko je viazaná na právnu existenciu manželstva a zaniká spolu s jeho zánikom zo zákonných dôvodov. Uvedená vzájomná vyživovacia povinnosť vychádza z tradičnej filozofie vzťahov medzi manželmi vychádza z tradičnej filozofie vzťahov medzi manželmi, ktorá je založená na tom, že muž a žena majú rovnaké práva a povinnosti. Uvedené vyplýva zo záväzku zmluvných strán Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach podniknúť vhodné kroky na to, aby zabezpečili rovnaké práva a povinnosti osôb v manželstve, resp. zo základných zásad Zákona o rodine, t. j., že manžel a manželka sú si rovní v právach a v povinnostiach, ako aj zo základnej právnej vety vymedzujúcej vzťahy medzi manželmi (manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach).

V súvislosti s ust. § 71 Zákona o rodine treba uviesť, že uzavretím manželstva vzniká medzi manželmi bezpodielové spoluvlastníctvo, ktorého obsahom sa stáva všetko, čo nadobudnú manželia alebo niektorý z nich, za podmienky, že to môže byť predmetom vlastníctva. Tento inštitút predstavuje podstatu majetkových vzťahov medzi manželmi a súčasne vyjadruje hospodársku stránku rovnakého právneho postavenia manželov. V rámci neho by si mali manželia organizovať a zabezpečiť všetky svoje osobné

potreby, keďže v zmysle zákonnej úpravy všetky veci patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov užívajú obaja manželia spoločne, spoločne uhrádzajú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním.

Z takéhoto právnoteoretického vymedzenia vyplýva, že za existencie spoločného hospodárenia, zásady rovnakej životnej úrovne manželov a uspokojovania si osobných potrieb v rámci bezpodielového spoluvlastníctva nie je podklad pre súdnu úpravu vyživovacej povinnosti. Súdna prax teda rešpektuje prípady, keď manželia spolu nehospodária, ako aj pojmový znak vyživovacej povinnosti, a to použitie týchto prostriedkov výlučne pre potreby oprávnenej osoby (hoci ide o prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov), a rozhoduje o osobných potrebách v rámci inštitútu vyživovacej povinnosti manželov aj v prípade neupraveného rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva.

Prostredníctvom tohto inštitútu (manželského výživného) sa teda okrem uspokojenia osobných potrieb sleduje aj naplnenie požadovaného zákonného charakteru inštitútu manželstva z majetkového hľadiska. Uplatňovanie výživného medzi manželmi je preto možné aj v prípadoch, keď sú napríklad obaja manželia zárobkovo činní, schopní zabezpečiť svoje osobné potreby, v dôsledku oddeleného hospodárenia však vznikla disproporcía v ich celkovej životnej úrovni.

Rozsah vyživovacej povinnosti je spolu s výživným dieťaťa najväčší. Týka sa tak ako iné druhy vyživovacích povinností všetkých potrebných osobných potrieb, t.j. predovšetkým stravy, ošatenia, bývania, kultúrneho vyžitia. Východiskom je teda rovnaká životná úroveň manželov. Pojem "v zásade" rovnaká životná úroveň obidvoch manželov znamená, že nejde o mechanickú rovnosť v majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí. Treba vziať do úvahy osobitosti vyplývajúce z osobných, pracovných, zdravotných a iných špecifik týkajúcich sa jednotlivých manželov.

Zákon súdu ukladá povinnosť obligatórne prihliadať na starostlivosť o domácnosť, pričom už nehovorí o spoločnej domácnosti, na základe čoho možno hodnotiť aj prípady oddeleného žitia v prípade starostlivosti o dieťa.

V súvislosti s ust. § 71 ide teda o širokú definíciu, podstatná je predovšetkým starostlivosť o potomkov manželov. Výkon starostlivosti o domácnosť je naplnením zmyslu Zákona o rodine, vytvára priaznivé prostredie pre rast detí, druhému manželovi umožňuje venovať sa svojmu osobnostnému rastu a povolaniu. Zákon tejto činnosti správne priznáva finančné ohodnotenie, resp. ho posudzuje ako materiálny ekvivalent peňažného plnenia zo strany druhého manžela, až po jeho posúdení možno porovnávať životnú úroveň manželov. Súčasne je vyjadrením záverov aplikačnej praxe o možnosti plnenia vyživovacej povinnosti aj formou naturálneho plnenia. Aj takýmto spôsobom sa manžel podieľa na majetkovom postavení rodiny, a to podľa svojich schopností a možností bez ohľadu na to, či sú rozdielne v porovnaní s druhým manželom.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je preto zrejmé, že návrh navrhovateľky, ak účastníci konania boli v čase podania návrhu manželmi, a z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že spolu nežijú, pričom navrhovateľka žije s maloletým dieťaťom sama a osobne zabezpečuje starostlivosť oň v rámci materskej dovolenky, pričom odporca žije sám a má pravidelný príjem z pracovnej činnosti, bol podaný dôvodne. Argumentácia odporcu v odvolaní, že na rozhodnutie vo veci samej nebol daný právny dôvod, je v celom rozsahu nedôvodná a v rozpore so samotným účelom ustanovenia § 71 Zákona o rodine. Okresný súd preto správne považoval návrh navrhovateľky za dôvodný a v zmysle vykonaného dokazovania posudzoval len rozsah tejto vyživovacej povinnosti.

Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Kritériá uvedené v odseku 1 predstavujú všeobecnú úpravu pre všetky druhy vyživovacej povinnosti a treba ich posudzovať v súvislosti so špeciálnymi kritériami platnými aj pre jednotlivé druhy vyživovacej povinnosti, a teda aj pre v zásade rovnakú životnú úroveň manželov.

Okresný súd preto správne aplikujúc ust. § 71 ods. 1 Zákona o rodine v spojení s ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine zistil, že účastníci konania boli v čase podania návrhu manželmi. Z uvedeného manželstva pochádza maloletá D., s ktorou žije matka maloletej, teda navrhovateľka od augusta roku 2013 sama, nakoľko účastníci konania od uvedenej doby nevedú spoločnú domácnosť a navrhovateľka žije s dieťaťom na základe nájomnej zmluvy v prenajatom byte. Nebolo sporné, že navrhovateľka v súčasnej dobe poberá len rodičovský príspevok a prídavky na maloleté dieťa a okresný súd prihliadal

i na skutočnosť, že jej odporca v mesiacoch september a október roku 2013 zaslal sumu 150 € na výživné na maloleté dieťa a zároveň jej poskytol plnenie v podobe vykonaných nákupov vo výške okolo 30 €. Mesačne v súvislosti s uspokojovaním potrieb dieťaťa. Prihliadal ďalej na to, že odporca zaplatil navrhovateľke prvé nájomné vo výške 270 € a v mesiacoch september 2013 poskytol z titulu plnenia vyživovacej povinnosti voči maloletej sumu 80 € a v mesiaci október 2013 sumu 70 €. Námiety odporcu, že okresný súd na uvedené skutočnosti neprihliadal, resp. nedostatočne zistil skutkový stav, preto neobstoja, naopak, z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu jednoznačne vyplýva, že životná úroveň manželov od augusta roku 2013 nie je rovnaká. Žiadnym spôsobom nebolo spochybnené, že navrhovateľka je na materskej dovolenke, a teda z objektívnych dôvodov nie je schopná sama si zvýšiť svoj príjem, pričom naopak, odporca má pravidelný mesačný príjem, keď mal okresný súd za preukázané, že v období od septembra roku 2012 do augusta roku 2013 predstavoval priemerný mesačný príjem odporcu sumu 1.124,17 €. Ak teda ustanovenie § 71 Zákona o rodine umožňuje priznať výživné medzi manželmi aj v prípadoch, keď sú aj obaja manželia zárobkovo činní a schopní zabezpečiť svoje osobné potreby, avšak v dôsledku oddeleného hospodárenia vznikla disproporcija v ich celkovej životnej úrovni, potom je dôvodné, ak okresný súd z vykonaného dokazovania vyhodnotil disproporciju i v prejednávanom prípade, s ktorým právnym záverom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Okresný súd sa preto vyššie uvedenými kritériami danými ustanoveniami § 71 ods. 1 Zákona o rodine v spojení s § 75 ods. 1 Zákona o rodine v celom rozsahu vysporiadal, tieto aspekty zákonov zohľadnil, preto aj odvolací súd konštatuje, že určené výživné považuje za primerané pomerom a možnostiam oboch účastníkov konania.

Odvolací súd následne konštatuje, že okresný súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dôvodne návrh navrhovateľky vo zvyšku zamietol, vrátane určenia počiatku plnenia tejto vyživovacej povinnosti v zmysle § 77 ods. 1 Zákona o rodine.

Pre úplnosť odvolací súd konštatuje, že pokiaľ ide o zistenie skutočností nevyhnutných pre posúdenie nároku navrhovateľky, okresný súd mal skutočnosti uvedené v odôvodnení tohto rozhodnutia preukázané z verejných listín Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica, ako aj z potvrdenia o príjme odporcu priamo od jeho zamestnávateľa. O výdavkoch navrhovateľka predložila potrebné doklady vo forme fotokópií a súčasne boli obaja účastníci konania na pojednávaní dňa 18. 10. 2013 vypočutí, preto odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a vyvodil z neho správny právny záver.

Odvolací súd sa následne nestotožňuje ani s námietkou odporcu, že napadnuté rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu však vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil. Odporca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti a ani návrhy na doplnenie dokazovania, pričom Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania. Treba dodať, že aj podľa judikatúry Ústavného súdu SR nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré predkladá sám účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd sa teda správne v odôvodnení rozhodnutia zamerail len na tie argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový, ako aj právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že odporca má ako manžel vyživovaciu povinnosť voči svojej manželke, pokiaľ spolu nežijú a ich životná úroveň nie je v zásade rovnaká.

Odporca v odvolaní následne namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia o náhrade trov konania, pokiaľ okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z ust. § 142 ods. 2 O. s. p.

Podľa § 142 ods. 2 O. s. p., ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p. zotrváva na zásade zodpovednosti za úspech v konaní a stanovuje, že v prípade čiastočného úspechu v konaní účastníci konania majú právo na pomernú náhradu trov konania

v závislosti od pomeru úspechu. Iba v prípade, ak pomer úspechu je v zásade rovnovážny, súd môže rozhodnúť, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Práve o takýto pomer úspechu v zásade rovnovážny, išlo aj v prejednávacom prípade a okresný súd dôsledne vychádzal z aplikačnej praxe pri výpočte tohto úspechu v konaní (R 42/193 Zbierky súdnych rozhodnutí a oznámení). Odporca mal v konaní úspech vo výške 3 (400 € ako pôvodný návrh navrhovateľky, - 300 €, v ktorom rozsahu bol návrh navrhovateľky zamietnutý), avšak od tohto úspechu treba odpočítať 1 úspechu navrhovateľky (keďže pôvodne sa dožadovala výživného vo výške 400 € a úspešná bola vo výške 100 €, jej úspech predstavuje len 1), potom je zrejmé, že $3 - 1 = 1$. Z uvedeného preto vyplýva, že pomer úspechu a neúspechu účastníkov konania je rovnaký, preto okresný súd dôvodne aplikoval ust. § 142 ods. 2 O. s. p. spočívajúci v tom, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj dôvody, ktoré uviedol prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia a ktoré nie sú potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozhodnutie prvostupňového súdu v celom rozsahu, vrátane výroku o náhrade trov konania potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Úspešná v odvolacom konaní bola navrhovateľka, preto jej súd priznal náhradu trov odvolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby. Prvým úkonom je prevzatie a príprava zastúpenia (dňa 10. 01. 2014 - plná moc č. I. 76 spisu) a druhým úkonom je vyhotovenie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 10. 01. 2014, ktoré bolo doručené dňa 14. 01. 2014. Jeden úkon predstavuje sumu 61,87 € + 8,04 režijný paušál (krát dva úkony) + 20% DPH vo výške 27,96 €. Trovy odvolacieho konania tak spolu predstavujú sumu 167,78 € a navrhovateľkou boli vyčíslené v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia bol vyčíslený v súlade s ust. § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky a úkon právnej služby - vyhotovenie a vyjadrenie k odvolaniu v zmysle § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky. Režijný paušál bol uplatnený v súlade s ust. § 16 ods. 3 vyhlášky a v zmysle ust. § 18 ods. 3 vyhlášky si právny zástupca navrhovateľky dôvodne uplatnil ako platiteľ DPH. Odporca je tak povinný nahradiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania spolu vo výške 167,78 € k rukám právneho zástupcu navrhovateľky, advokáta, v zmysle ust. § 149 ods. 1 O. s. p. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.